

Felelősséggel, átgondoltan

Hét község vezetőivel találkozott
Bibók Istvánné országgyűlési képviselő

A felületes szemlélő kíváncsiságának tarthatta volna azoknak a hozzászólásoknak a sorát, amelyek tegnap, csütörtökön délelőtt a domaszéki községi tanácsházában, üléstermében elhangzottak. Hét szegedi járásbeli község tanácselnökeivel, párttitkáiraival és népfőnökökkel találkozott Bibók Istvánné, a választókerület országgyűlési képviselője, aki jelenlévők tehát aligha voltak felületes szemlélői a beszélgetésnek. A téma ugyanis — miként sikerült megvalósítani Rószkén, Pusztamérgesen, Domaszéken, Zákányszéken, Ásotthalmon, Mórahalmon és Ruzsán az elmúlt évi községpolitikai feladatokat, s hogyan tervezték meg a választókerületi tisztviselők idejüket — tapasztalat- és véleménycsere is alkalmas. S lehetőséget adott arra is, hogy a járási pártbizottság, a megyei tanács és a járási hivatal meghívottjai közvetlenül válaszolhassanak a hét község életét, továbbfejlesztését meghatározó kérdésekre.

Rószkén bővítették az óvodát, és új autóbusszfordulót építettek társadalmi munkában, s az iskolaépítés előkészületei is folynak. A község lakóinak egészségügyi ellátásában azonban csak a felsőbb tanácsai szervek támogatásával érhetők el eredmények: az egészségháza építése ugyanis lassan halad. A kultúrház felújítása és a napközi otthonbeli konyha bővítése is időszerűvé vált. Pusztamérgesen félig már elkészült a fogorvosi rendelő új élelmiszerbolt nyílt tavaly, s már az új terem a házasságkötések színhelye. Az iskola és az óvoda állapota sürgető felújítást kíván meg — ehhez kérték a község vezetői a segítséget.

Domaszék is óvodagondokkal jelentkezett a tegnapi képviselői találkozón. A falu gyermekei eddig ugyanis csak családi felügyelettel nevelkedhettek: az új óvoda tervei öszre készülnek el. Bővítették tavaly a vízháló-

zatot, kerítést húztak az iskola köré, társadalmi munkában járdát építettek. A község telek- és házhelygondjai várnak még megoldásra, s a feketeszéli utat is rendbe kellene hozni. Zákányszéken a tanács — együttműködve a szakszervekettel — tavalyi terveibe iktatta a vízhálózat bővítését, a járdák és a közvilágítás korszerűsítését. Nyaranta, csúcsidekban ugyanis akadódik a vízellátás, a kész tervek alapján mielőbb szeretnék hozzáfogni a szennyvízcsatorna építéséhez. A megyei tanács anyagi támogatását sikerült megnyerniük az új iskola felépítéséhez, mivel ennek költségeit a község önmagától nem tudná biztosítani.

Közös telken, a most épülő iskola mellé kerül majd az ásotthalmi óvoda, melynek programterve kész már, s ha a pénzfedezet is biztosított lesz, a konyhával, étkezőteremmel kiegészített egüttes a falu szívévé válik. A bogárcsökkentés érdekében iskolát szeretnék az ásotthalmiak mielőbb megszűntetni. Az idej feladatok közé sorolták a községi vízmű gázellátási programjának megvalósítását, a tűzoltószertár és a tanácsház kazánjának felújítását, az öregek otthonának átadását. A község három körzetorvosi állásból egy betöltetlen, a most készülő belvízelvezető csatorna tervei módosításra szorulnak — ezek a gondok foglalkoztatják most Ásotthalom vezetőit.

Mórahalom tanácselnöke eredményes év zárását számolhatta be. Újabb OTP-lakásokat adtak át, el-

készült a távhívó rendszerbe kapcsolt telefonközpont, az új vágóhid, 224 házhelyből 60-at már eladtak — az újosztásnál a villanyhálózat majdnem kész, s a vízvezeték építése az év első felében megkezdődik. Hat utcában új a járda, bővítették a szociális otthont, három buszváró készült el. Az idén folytatják a vásártéri tereprendezést, a parkosítást, az új óvoda építésére 2,5 millió forint jut 1978-ban, a tornaterem felújításához is hozzájárul a költségvetési üzem, a széksősi állomás épületében pedig ÁFESZ-ből nyílik.

A ruzsai iskola felszerelése 600 ezer forinttal gyarapodott tavaly. Kis átalakítással újabb 4 tanteremben tanulhatnak a gyerekek, s van már tornaterem is — a művelődési házban. A külterületi iskolák hasznosítása, a diákéletrit és az egészségügyi ellátás, az óvodai férőhelyhiány foglalkoztatja most a ruzsai vezetőket. Mivel a benzinkút az idén már készen lesz. A község beépítetlen belterületének hasznosítására már folynak a tárgyalások az OTP-vel, s kész a Ruzsa—Üllés közti út is.

Lehetőségek és tennivalók. tervek és távlati elképzelések fogalmazódtak meg az országgyűlési képviselő és választókerület vezetőinek tegnapi találkozásán. Felelősséggel és átgondoltan kell majd kiválasztaniuk az elhangzottakból azokat a célokat, amelyek nem ellentétesek a szegedi járás és Csongrád megye idej terveivel.

P. K.

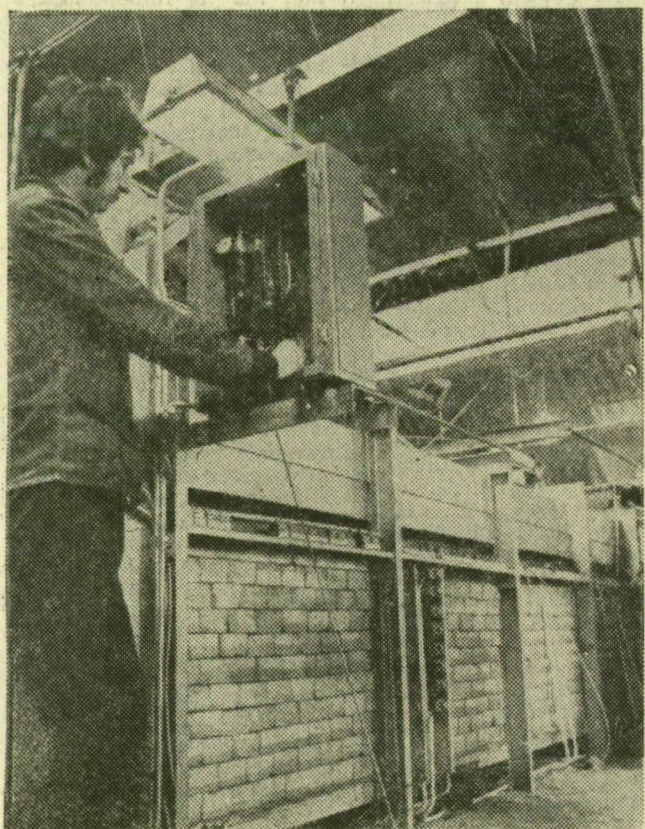
Kéményóriás

Elkészült az ország legmagasabb kéménye, a 250 méteres góliát a Tiszai Hőerőműben. Gál Károly, a Hőerőmű technika Építő és Szigetelő

Vállalat főépítészvezetője elmondta: a kémény vasbetoncsúszószalazatos technológiával készült, belsejében acél-fémeket és acélcsöveket helyezett el. Összesen 1200 tonnányi acélcsövezet használtak fel. A fűdémekeket 15 méterenként építették be, majd a kéménybe négy, egyenként 3,5 méter átmérőjű, 225 tonna súlyú és 250 méter hosszú fűstcsöveket húztak, ezen át távoznak a gázok.

Az alul 36, fölül 12 méter átmérőjű betonkolosszus felállítását sem volt könnyű feladat, rendkívül alapos, gondos munkát kívánt. A kéményt kívülről tíz centiméter vastag hőszigetelő anyaggal vonták be, majd alumínium lemezzel borították. (MTI)

Alagútkemence

Másfél millió forintért készítettek a Kéziszerszámgépgyár szegedi gyáregységében 4 hőzónás alagútkemencét, amely lényegesen javítja a precíziós öntőde termékeinek minőségét, csökkenti a fizikai munkát. Fontos szempont az is, hogy teljesítménye nagyobb, mint az eddigi két kemencéé együttvéve. Felvételünk az alagútkemence beállításáról készült.

A kocka el van vetve

Minden bizonnyal, az lenne az ideális, ha minden tekintetben és folyamatosan fejlődne a gazdaság, ha nem lendülne itt-ott gyors ütemben előre, hogy másutt még az oly annyira szükséges toldozás-foldozásra se igen fussa. Am ha lépest akarunk tartani a fejlődéssel, mindenképpen szükség van arra, hogy egyes ágazatokat kiemelten fejlesszünk, igénybe véve a népgazdaság teherbíróképességének nagyobb részét, más ágazatokat pedig kénytelen-kelletlen bizonyos mértékig elhanyagoljunk. Gyakorta mondtuk egy időben, hogy tökéletes ország vagyunk, s ez érezteti is hatását fejlődésünkben.

Olyan tény ez, amellyel mindenképpen számolnunk kell, s amely megnehezíti, olykor lehetetlenné teszi a minden gazdasági ágazatra kiterjedő folyamatos, egyenletes fejlődést. Hiszen a nagyberuházások, a komolyabb fejlesztések, amelyekre nagyon nagy szüksége van az országnak jelene, s még inkább jövője szempontjából, hatalmas összegeket visznek el az állami költségvetésből. Ezeket az összegeket pedig az állam nyilván a vállalatoktól befizetett adókból képes biztosítani. Ezzel viszont csökkentik a vállalatok saját fejlesztési alapját, a legtöbb esetben megnehezítve, jó néhány esetben pedig szinte lehetetlenné téve, hogy egy-egy vállalat folyamatosan korszerűsítsen, folyamatosan lépést tartson a technikai fejlődéssel.

Hiába, ezt az árat meg kell fizetnünk ahhoz, hogy gazdaságunkban végrehajtsuk azokat a szerkezeti változtatásokat, amelyeket terveink, szükségleteink parancsoként előírunk. S ha ez többnyire nem is a legszerencsésebb dolog, még mindig jóval többet nyernék a révén, mint amennyit veszítünk a vámon. A gondok csak akkor kezdődnek, amikor intézkedések láncolata szűkíti meg egy gazdasági ágazat fejlesztésére, viszont ennek az ágazatnak egy fontos láncszeme évek, vagy inkább évtizedek óta azok között az iparágak között szerepel, amelyek fejlesztésére a lehető legkevesebb jutott.

Kormányprogramok, határozatok sora született például a zöldégetermelés fokozására. Hasznos döntés volt, hiszen egyaránt figyelembe vette jó adottságainkat, s piaci igényeinket. Az átgondolt, jó rendezésként eredményeit már tavaly tapasztalhattuk, élvezhettük a bőséges piaci ellátás előnyeit. Igaz, már tavaly is beszélünk gondokról, arról például, hogy a főlvasárló kereskedelem nem volt felkészülve erre az áruáramlásra, hogy hatalmas szóval kellett kiadni a parancsot: minden, fogvasztra alkalmas zöldéget föl kell vásárolni. S időként tudósítottunk arról is, hogy a konzervgyárak szinte füladoznak a paradicsomban vagy a paprikában. S talán éppen ez az utóbbi ér meg néhány mondatot, hiszen a zöldéget nyersen hamar tönkre meg, viszont konzervként hosszú ideig alkalmas fogyasztásra. S éppen ezért a konzerviparnak igen nagy szerepe kell, hogy legyen a zöldégetermelésben, hiszen rá hárulna elsősorban a főlvasárló felhasználása, megmentése, s a konzervek — az exportlehetőségek mellett — kiegyensúlyozó szerepet tölthetnek be a jó és rossz évek között.

Csak hogy a konzervipar is azok közé az iparágak közé tartozik, amelynek fejlesztésére az utóbbi években megkezdődött kevés jutott. S így van ez ebben az öt éves tervben is. Hiszen például a szegedi konzervgyár egyetlen komolyabb beruházása, egy nagyobb kapacitású paradicsomfeldolgozó vonal építése, elviszi az öt éves terv-

ben rendelkezésükre álló fejlesztési lehetőségeknél vagy kétharmadát. S ez a fejlesztés — az igények szorításában — csupán csepp a tengerben.

Mondhatnánk, soha ilyen jól kezdődött évek nem voltak a konzerviparnak, ahol évek elején már köik a gazdaságokkal a termelési szerződéseket, hogy kitől, mit és milyen mennyiségben vesz át a gyár a szegedi konzervgyár például minden erőfeszítés nélkül zöldégetfeldolgozó kapacitásának 115 százalékára kötött szerződéseket. Ráadásul egyre-másra érkeznek az újabb és újabb ajánlatok, paradicsomra, paprikára, uborkára stb., viszont a konzervgyár képtelen többre szerződni. Képtelen még úgy is, hogy több tucat vagon paradicsomra kötött úgy szerződést, hogy azokat más vállalatoknál, például Kecskeméten fogják feldolgozni.

Érthető, hogy a gazdaságok szívesen ajánlkoznak, szívesen termeljenek minél többet. Hiszen tavaly például átlagosan 60 ezer forint bevételt értek el hektáronként a paradicsomtermesztéssel, előnyös feltételekkel vásárolhatnak gépeket, s így munkabérgondjaik sem olyan szorongatóak. Ugyanakkor a konzervgyárak régi gépei képtelenek megbirkózni ezzel a mennyiséggel, még ha mindennap, a vasárnapokat is beleértve, három műszakban dolgoznak. S lévén régi, korszerűtlen gépek, a gépi szedésű zöldéget sem az „profiljuk”. Hiszen például a szőlőből hihetetlen mennyiségű szármadaradvánnyal érkezik be a gyárakba, ha géppel szedik, s ezt ott, a gyári szalag mellett, kézzel kellene megszabadítani szarától. Ez természetesen nem sikerülhet, ami pedig áthatatlanul a minőség rovására megy, veszélyeztetve ezzel a magyar konzervipar jó hírét és jövőbeli exportlehetőségeit.

Mindez csak ízelítő azokból a gondokból, amiket a nagyon hasznos és szükséges zöldégetprogram következményei fölvetnek, mivel az élelmiszeripari háttér messze elmaradt a mezőgazdaság fejlődésétől, s így hiányzik az az egységes szerkezet, amelyre oly nagy szükség lenne. Az emberben önkéntlenül fölvetődik a gondolat, hogy ha nehézségek lesznek a termékek értékesítésében, ismét lanyhulhat a termelési kedv, amelyet jókora áldozatok árán, meglehetősen nehezen hoztunk létre. Hiszen már megtörtént jó néhányszor, hogy néhány jó évet hullámvölgy követett, mert a jó termést nehéz volt értékesíteni, és alacsonyra, túlságosan alacsonyra estek az árak. Ezt nyilván nem szabad hagynunk, s ha nem akarjuk hagyni, az jó néhány intézkedést követel. Például új piacok föl kutatását, a konzervipar gyorsabb fejlesztését, a MÁV ösztönzését, hogy a friss zöldégek exportjához igen is folyamatosan biztosítsa a szükséges vagonokat, s nem utolsósorban azt is, hogy a mezőgazdasággal most már egvezetnie kellene a piaci igényeket, a főlvasárló kapacitásokat a termelési adottságokkal és lehetőségekkel.

A kocka el van vetve — szokás mondani. Igen, elindultunk végre egy nagyon hasznos és szükséges úton a zöldégetprogrammal, amely jól megfelel adottságainknak, hazai piaci igényeinknek, s exportérdekeinknek egyaránt. De ha tovább akarunk jutni ezen az úton, ha nem akarjuk, hogy a feltételek, adottságok hiányosságai csökkentés, vagy éppen idővel visszafordítsák ezt a fejlődést, akkor a zöldégetprogramot valóban komplexsége kell tennünk, kiterjesztve előnyös feltételeit a főlvasárló iparra, jobb munkára készítsük a kül- és belkereskedelmet, a szállítást stb. egyaránt.

Szávay István

Ár- és belvízvédelmi fölkészülés

Az Alsó-Tisza vidéki Ár- és Belvízvédelmi területi bizottság dr. Perjesi László-

nak, a Csongrád megyei ta-

nács elnökének elnökletével Szegeden a vízügyi igazgatóság I/1-es számú gátházában most tartotta ülését. Az összejövetelt a tévégi és a tavaszi ár- és belvízvédelmi fölkészülés tette időszerűvé.

Az elnöki megnyitót követően dr. Simódy Béla vízügyi igazgató tájékoztatót az ATIVIZIG ár- és belvízvédelmi, valamint vízminőség-védelmi fölkészüléséről. Beszámolt az 1977-ben végzett védekezési munkákról, majd ismertette az idej esztendő fölkészülési terveit. Külön szölt az igazgatóságnak az ország bármely pontján bevezethető védelmi osztágról, a védekezés személyi állományának felkészüléséről, a honvédséggel, a belügyi szervekkel, valamint a Volán 10. sz. Vállalattal való folyamatos együttműködésről.

A hidrometeorológiai helyzetéről dr. Vágas István tájékoztatót. Arra a megállapításra jutott, hogy az esetleges időjárási fordulat mind érheti váratlanul.

Pártnapok gazdasági munkánkról

Csongrád megyében pártnapokat tartanak február 15-től gazdasági éptőmunkánk időszerű kérdéseiről. A megye pártnapi előadói számára tegnap, csütörtökön délután Szegeden, a megyei párt- és tanácsszékház nagytermében megbeszélést tartottak.

Dr. Koncz Jánosnak, a megyei pártbizottság titkárnak megnyitóját dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára tar-

tott figyelmet keltő előadást gazdasági éptőmunkánk időszerű kérdéseiről. Szölt tavalyi eredményeinkről és idej országos és megyei tendenciákról. A pártnapi előadók hasznos ismereteket, ezeket is ismertették majd hallgatóságukkal.

A februári pártnapok is a dolgozók tájékoztatását, a kölcsönös eszmecserét szolgálják.